

Publicerad 2008-03-11 01:17 av isidore

Till oss på berget. Kommer du ihåg ljuden som uppenbarade sig? Enbart när vi kysste varandra.

Utför Bergets kant

Åh, lever jag? Du är min blödande stjärna.

En galaktisk revolutionär.

Jag tänder en tårkanal

Ditt anlete, helt nätt och vitt nästan genomskinligt

när mina ögon är helt slutna:

"-Våra kantstötta händer möttes
på berget där havet mötte havet
och droppandets monotona evighet
förverkligade trädets sista timmar."

Hösten besegrade sommaren.

Din bouquet, som en människa.

Utför bergets kant, kastar mig mot döden.

Ditt ansikte skymtade i tändstickans sken.

Ditt hår i mina händer, mina läppar på din hals.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren isidore med Poeter.se id #20612 innehar upphovsrätten